

Arrest

nr. 248 788 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 20 oktober 2019, diende op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 28 juni en 14 juli 2019 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 september 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 24/10/2019
Overdracht CGVS: 20/02/2020*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 30 juni 2019, van 9u tot 11u47, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester KAKIESE LOWAMBUY Jean-Robert loco meester CHATCHATRIAN Hajarpi, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Mogadishu, waar u uw hele leven tot aan uw vertrek naar Europa in de wijk Labargadey in het district Wartanadabey hebt gewoond. U bent een lid van de Habr Gidr meerderheidsclan en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

A.Y., uw oom langs vaderskant, was actief voor Al-Shabaab en wilde u en uw broer voor de groepering rekruteren. Jullie gingen echter niet in op zijn vraag om deze groepering te vervoegen. Op 20 september 2018 schoot uw oom uw broer in de benen. Enige tijd later, in oktober 2018, vluchtte uw broer hierom naar Zweden, waar hij tot op heden nog steeds verblijft.

Hierna kwam uw oom opnieuw langs bij uw vader om te eisen dat u hen zou vervoegen. Uw vader weigerde dit, waarna uw oom uw vader op 16 januari 2019 doodde. Hierna dook u op verschillende adressen van vrienden onder in Mogadishu tot u op 5 mei 2019 het land verliet.

U kwam op 20 oktober 2019 in België aan, waar u op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de vervolging van u en uw familie door uw bij Al-Shabaab aangesloten oom A.Y.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u wel heel weinig informatie hebt over deze bewuste oom. Gevraagd om wat meer over hem te vertellen, komt u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat hij van Al-Shabaab was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 30.06.2020 (verder CGVS), p. 13). Vervolgens gevraagd om te vertellen wat u nog over hem weet, stelt u vreemd genoeg dat u louter weet dat hij de broer is van uw vader (ibid.). Gevraagd of er verder niets is dat u over hem weet, beaamt u dit (zie CGVS, p. 14). U weet zelfs niet of hij getrouwd is en kinderen heeft (zie CGVS, p. 10). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u zo slecht op de hoogte bent van het leven van uw oom en dat u niet uitgebreider over hem kunt vertellen. Aangezien hij u volgens uw verklaringen meerdere keren benaderde en uw familie jarenlang bedreigde en vervolgde waardoor ook u het land moest verlaten, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u meer over hem weet.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer en hoe frequent u door deze oom bent benaderd. Gevraagd wanneer u door uw oom werd benaderd, stelt u eerst dat dit in 2017 was (zie CGVS, p. 14). Vervolgens stelt u echter dat hij eerst uw broer wilde rekruteren en dat hij u pas nadat uw broer op 20 september 2018 gewond raakte, voor het eerst benaderde (zie CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u geen probleem had met uw oom toen uw broer nog in Somalië was en dat hij pas na zijn vertrek bij u kwam (ibid.).

Het is dan ook bijzonder vreemd dat, wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd wanneer hij u voor het eerst benaderde met de vraag om Al-Shabaab te vervoegen, herhaalt dat dit in 2017 reeds het geval was (ibid.).

Vervolgens gevraagd hoe vaak u dan een persoonlijke ontmoeting had met uw oom in verband met uw rekrutering door Al-Shabaab tussen het vertrek van uw broer en de dood van uw vader, stelt u dat u hem drie keer zag (zie CGVS, p. 16). Gevraagd wanneer de laatste keer was, stelt u dat dit op 1 januari was. Gevraagd wanneer de eerste keer was dat hij u benaderde nadat uw broer was gevlucht, stelt u dat u het zich niet herinnert (ibid.). Vervolgens gevraagd hoeveel tijd er zat tussen zijn vertrek, dat dus in oktober 2018 plaatsvond, en de eerste keer dat uw oom u benaderde, stelt u dat dit twee maanden was (ibid.). Hierop gevraagd hoeveel tijd er dan tussen de eerste en de tweede ontmoeting zat, stelt u dat dit vele maanden waren (ibid.). Nog eens gevraagd om zo specifiek mogelijk te zeggen hoeveel tijd er zat tussen de eerste en de tweede persoonlijke ontmoeting met uw oom, stelt u opnieuw dat de eerste ontmoeting plaatsvond in 2017 (ibid.). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat u uw oom na het vertrek van uw broer maar één keer hebt gezien, op 1 januari (zie CGVS, p. 17). Gevraagd of er dan tussen uw broers vertrek en 1 januari nog problemen waren, stelt u dat er geen problemen waren, behalve dat uw oom zei dat u de plaats van uw broer zou innemen (ibid.). Het is echter vreemd dat u stelt dat er voor 1 januari geen problemen waren en dat u pas toen voor het eerst persoonlijk door uw oom werd benaderd, terwijl u daarvoor ook had aangegeven dat u meerdere keren met de dood werd bedreigd door uw oom (zie CGVS, p. 16).

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u op eenduidigere en meer coherente wijze verklaringen kan afleggen over wanneer en hoe vaak uw oom u precies persoonlijk benaderde om u te rekruteren. Het feit dat u dit niet kan, ondermijnt verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Voorts wordt opgemerkt dat u zeer vaag blijft over de rekruteringspogingen van uw oom. Gevraagd welke rol uw oom speelde bij Al-Shabaab, stelt u dat hij degene was die over het aanwerven van de jongeren ging (zie CGVS, p. 14). Gevraagd waar hij die jongeren dan vooral rekruteerde, stelt u echter dat u dit niet weet (ibid.). Gevraagd hoe hij die jongeren rekruteerde, stelt u dat hij bij die persoon die hij wilde rekruteren langs ging en die persoon aanmoedigde (ibid.). Vervolgens gevraagd hoe dat aanmoedigen dan precies verliep, stelt u louter dat hij vertelde dat ze moesten samenwerken omdat het daar goed was. Gevraagd wat hij nog zei, stelt u dat dit alles was (ibid.). Toen u vervolgens gevraagd werd om uw persoonlijke gesprekken met uw oom te beschrijven, stelt u dat hij u aanmoedigde om samen te werken en dat hij u naar de provincies zou sturen (ibid.). Gevraagd welke provincies, stelt u dat hij ze nog niet noemde en later zou beslissen (ibid.). Aangezien uw oom u en uw broer probeerde te rekruteren is het vreemd dat u niet uitgebreider en gedetailleerder kunt vertellen over zijn rekruteringspogingen. Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u geen enkele jongere kent die op deze manier door uw oom werd gerekruteerd (ibid.).

Inzake uw verklaringen met betrekking tot de beschieting van uw broer en de moord op uw vader wordt ten eerste opgemerkt dat het vreemd is dat u geen enkel document neerlegt ter staving van deze elementen. Nochtans bent u drie dagen na de moord op uw vader, op 19 januari 2019, klacht gaan neerleggen bij de politie (zie CGVS, p. 18). Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte blijkt van de precieze doodsoorzaak van uw vader. Hiernaar gevraagd, stelt u enkel dat hij in zijn garage werd vermoord en dat u niet aanwezig was (zie CGVS, p. 17). Hierop gevraagd of u dan niet weet hoe uw vader werd vermoord, stelt u dat u het niet weet (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten hoe uw vader precies werd gedood, ook al was u niet aanwezig. Zeker aangezien u hierover een afspraak had met de politie kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u hier beter van op de hoogte zou zijn.

Wat betreft de verwonding van uw broer wordt nog opgemerkt dat het vreemd is dat u hebt nagelaten om dit element te vermelden toen u bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te schetsen van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 18.02.2020, punt 3.5).

Op basis van al het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een oom hebt die bij Al-Shabaab is aangesloten en die uw broer heeft verwond, uw vader heeft gedood en u wil rekruteren voor zijn groepering.

Bovendien wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op waar en in welke omstandigheden uw familiaal netwerk zich bevindt.

Zo gaf u bij de DVZ aan dat uw moeder en uw zussen zich op het moment van het interview, in Mogadishu bevonden (zie verklaring DVZ dd. 22.11.2019, punten 13 en 17). Voor het CGVS verklaart u echter dat uw moeder op 5 mei 2019, de dag waarop u zelf ook Mogadishu verliet, de hoofdstad heeft verlaten en dat zij samen met uw zussen naar een voor u niet nader bekende plaats in de provincies is gegaan (zie CGVS, p. 4 en 6). U hebt er geen idee van waar zij zich op dit moment bevinden aangezien u met niemand in Somalië op heden nog contact hebt (zie CGVS, p. 5). Evenmin stelt u te weten waar zij zich bevond tussen 16 januari en 5 mei 2019, toen u na de dood zelf was ondergedoken op verschillende plaatsen in Mogadishu (zie CGVS, p. 8). Ook stelt u geen idee te hebben van hoe uw moeder momenteel in haar levensonderhoud en dat van uw zussen zou kunnen voorzien (zie CGVS, p. 8). Evenmin hebt u er een idee van hoeveel uw reis kostte en hoe uw oom, die op de markt werd, deze reis kon bekostigen (zie CGVS, p. 13). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u van al deze elementen beter op de hoogte bent. Het feit dat u dit niet bent, doet ernstig vermoeden dat u de werkelijke verblijfs- en levensomstandigheden van uw netwerk in Somalië tracht te verhullen voor de Belgische asielinstanties.

U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit

van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere

heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij niet veel info te kunnen geven over haar oom die lid was van Al Shabab:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft verklaard dat haar oom lid was van Al Shabab. Haar vader heeft er altijd alles aan gedaan om zijn broer uit het leven van zijn zoons te houden. Zo heeft verzoekende partij partij nooit een dichte persoonlijke relatie gehad met haar oom. Het is dan ook niet vreemd dat zij niet veel persoonlijke informatie over de man kan geven.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Haar oom sprak in 2017 haar en haar broer reeds aan om zich aan te sluiten bij Al Shabab. Hij richtte zich eerst op haar broer. Nadat haar broer weigerde om zich aan te sluiten bij AL Shabab en als gevolg hiervan een aanslag op zijn leven overleefde, richtte haar oom zich op verzoekende partij in 2018.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij zoekt tegenstrijdigheden waar er geen zijn. Zij verwacht een chronologische weergave van de gebeurtenissen, en verwacht data alsof verzoekende partij een fotografisch geheugen zou moeten hebben. Zij verliest compleet uit het oog dat verzoekende partij verschillende trauma's heeft meegemaakt: haar broer werd beschoten, haar vader werd vermoord, zij leefde onder de terreur van AL Shabab. Zij heeft al haar hebben en houden moeten achterlaten en vluchten voor haar leven. Verzoekende partij kan zich onmogelijk alle data en alle ontmoetingen voor de geest halen, alles loopt ook een beetje door elkaar, zeker gezien zij opgegroeid is in een land waar data niet van belang zijn. Verwerende partij zoekt spijkers op laag water.

II.1.4. Verwerende partij gaat opnieuw verder met vermeende gebrekkige kennis over de rol van haar oom binnen Al Shabab:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft reeds uitgelegd dat zij niet veel contact heeft gehad met deze oom, iaat staan dat zij zijn persoonlijke taken binnen de Al Shabab zou kennen. Het is niet ernstig dergelijke kennis te verwachten van verzoekende partij.

II.1.5 Verwerende partij verwijt verzoekende partij geen documenten te hebben voorgelegd over de beschieting en de moord op haar vader

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij blaast warm en koud tegelijk. Had verzoekende partij documenten voorgelegd zou zij het verwijt hebben gekregen dat aan dergelijke documenten geen geloof kan worden gehecht gezien het om Somalische documenten zou gaan. Anderzijds eist zij wel documenten van verzoekende partij?! Dit is niet ernstig. Verzoekende partij heeft op het moment dat zij vluchtte ook niet stilgestaan bij welke documenten zou nodig zou hebben bij een eventueel asielaanvraag...

II.1.6. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu heeft de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken...Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.”

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

“For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia’s humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict.”

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

“Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. ”

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen.

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

“De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VV evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het geven van *post factum* verklaringen en het op algemene wijze minimaliseren en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er niet in de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker voert aan dat hij niet veel informatie kan geven over zijn oom die lid is van Al-Shabaab en diens activiteiten bij de groepering omdat hij nooit een persoonlijke relatie of veel contact had met zijn oom en dat zijn vader er alles aan heeft gedaan om zijn broer uit het leven van zijn zoons te houden. De Raad is evenwel van oordeel dat dergelijk verweer geen afdoende verschoning vormt voor verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot zijn oom en diens activiteiten voor Al-Shabaab. Er dient immers te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn oom reeds sinds 2017 verzoeker en zijn broer bedreigde om voor Al-Shabaab te komen werken en dat verzoeker om deze reden internationale bescherming vraagt in België (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14). Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich terdege trachtte te informeren over zijn oom en diens activiteiten bij Al-Shabaab. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoekers vader volgens verzoekers verklaringen pas vermoord zou zijn op 16 januari 2019 (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7) alsook dat verzoeker nadien nog contact had met zijn andere oom langs vaderszijde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6 en 10), zodat de Raad van oordeel is dat verzoeker over voldoende mogelijkheden beschikte om meer informatie te bekomen over zijn oom die lid is van Al-Shabaab en zijn activiteiten. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging door zijn oom.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert verkeerd begrepen te zijn geweest door de commissaris-generaal en verduidelijkt dat zijn oom in 2017 hem en zijn broer aansprak om zich aan te sluiten bij Al-Shabaab, doch zich eerst op zijn broer richtte en zich na de aanslag op diens leven op verzoeker begon te richten, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen op dit punt.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers eerst uitdrukkelijk dat hij in 2017 reeds persoonlijk werd benaderd door zijn oom met de vraag om samen te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), doch stelde vervolgens dat hij pas in 2018, nadat zijn broer gewond raakte, persoonlijk werd benaderd door zijn oom (*Ibid.*, p. 15). Dat verzoeker verkeerd begrepen zou zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud betreft een loutere bewering in zijn hoofde, nu verzoeker tijdens het onderhoud geen melding heeft gemaakt van enige communicatieproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad is van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het persoonlijke onderhoud op te werpen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Verzoekers verweer biedt aldus geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de bedreigingen die zijn oom aan hem richtte.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen nog tracht te minimaliseren door aan te voeren dat hij traumatische ervaringen heeft meegemaakt en dat van hem onmogelijk kan worden verwacht dat hij een chronologische weergave geeft van de gebeurtenissen en zich alle data en ontmoetingen voor de geest kan halen, temeer gezien hij opgroeide in een land waar data niet van belang zijn, wijst de Raad er vooreerst echter op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Waar verzoeker wijst op trauma's in zijn hoofde, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch niet *in concreto* aantoont dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Verzoeker brengt hiervan geen medische attesten of andere bewijsstukken bij. De Raad stelt verder vast dat verzoeker gedurende de interviews in het kader van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming meermaals zelf spontaan data opnoemt om de door hem ondergane gebeurtenissen te situeren (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7, 10, 13; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4, 7, 12, 15). Verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aannemelijk dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten op een volledige, gedetailleerde, consistente en coherente wijze in de tijd kan situeren. Dat verzoeker hier niet in slaagt, zoals blijkt uit de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing, doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert nog aan dat hij tijdens zijn vlucht niet heeft stilgestaan bij welke documenten hij nodig zou hebben bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming en stelt dat, indien hij documenten had neergelegd, de commissaris-generaal hem zou hebben verweten dat aan Somalische documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. De Raad merkt hierbij op dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er niet in slaagt om enige documenten neer te leggen met betrekking tot de beschieting van zijn broer en de moord op zijn vader, temeer gezien hij verklaarde dat hij op 19 januari 2019 klacht heeft ingediend bij de politie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). Dat verzoeker tijdens zijn vlucht niet zou hebben nagedacht welke documenten hij nodig zou kunnen hebben voor een verzoek om internationale bescherming kan niet worden aanvaard, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog verschillende maanden in Mogadishu heeft verbleven na de moord op zijn vader en de klacht bij de politie ter voorbereiding op zijn reis naar België (*Ibid.*, p. 18). Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij de werkelijke verblijfs- en levensomstandigheden van zijn familiaal netwerk in Somalië tracht te verhullen, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij thans niet meer in de mogelijkheid zou zijn om documenten te bekomen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van enige documenten ter staving van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de vervolging van u en uw familie door uw bij Al-Shabaab aangesloten oom A.Y.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u wel heel weinig informatie hebt over deze bewuste oom. Gevraagd om wat meer over hem te vertellen, komt u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat hij van Al-Shabaab was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 30.06.2020 (verder CGVS), p. 13). Vervolgens gevraagd om te vertellen wat u nog over hem weet, stelt u vreemd genoeg dat u louter weet dat hij de broer is van uw vader (ibid.). Gevraagd of er verder niets is dat u over hem weet, beaamt u dit (zie CGVS, p. 14). U weet zelfs niet of hij getrouwd is en kinderen heeft (zie CGVS, p. 10). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u zo slecht op de hoogte bent van het leven van uw oom en dat u niet uitgebreider over hem kunt vertellen. Aangezien hij u volgens uw verklaringen meerdere keren benaderde en uw familie jarenlang bedreigde en vervolgde waardoor ook u het land moest verlaten, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u meer over hem weet.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer en hoe frequent u door deze oom bent benaderd. Gevraagd wanneer u door uw oom werd benaderd, stelt u eerst dat dit in 2017 was (zie CGVS, p. 14). Vervolgens stelt u echter dat hij eerst uw broer wilde rekruteren en dat hij u pas nadat uw broer op 20 september 2018 gewond raakte, voor het eerst benaderde (zie CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u geen probleem had met uw oom toen uw broer nog in Somalië was en dat hij pas na zijn vertrek bij u kwam (ibid.). Het is dan ook bijzonder vreemd dat, wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd wanneer hij u voor het eerst benaderde met de vraag om Al-Shabaab te vervoegen, herhaalt dat dit in 2017 reeds het geval was (ibid.).

Vervolgens gevraagd hoe vaak u dan een persoonlijke ontmoeting had met uw oom in verband met uw rekrutering door Al-Shabaab tussen het vertrek van uw broer en de dood van uw vader, stelt u dat u hem drie keer zag (zie CGVS, p. 16). Gevraagd wanneer de laatste keer was, stelt u dat dit op 1 januari was. Gevraagd wanneer de eerste keer was dat hij u benaderde nadat uw broer was gevlucht, stelt u dat u het zich niet herinnert (ibid.). Vervolgens gevraagd hoeveel tijd er zat tussen zijn vertrek, dat dus in oktober 2018 plaatsvond, en de eerste keer dat uw oom u benaderde, stelt u dat dit twee maanden was (ibid.). Hierop gevraagd hoeveel tijd er dan tussen de eerste en de tweede ontmoeting zat, stelt u dat dit vele maanden waren (ibid.). Nog eens gevraagd om zo specifiek mogelijk te zeggen hoeveel tijd er zat tussen de eerste en de tweede persoonlijke ontmoeting met uw oom, stelt u opnieuw dat de eerste ontmoeting plaatsvond in 2017 (ibid.). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat u uw oom na het vertrek van uw broer maar één keer hebt gezien, op 1 januari (zie CGVS, p. 17). Gevraagd of er dan tussen uw broers vertrek en 1 januari nog problemen waren, stelt u dat er geen problemen waren, behalve dat uw oom zei dat u de plaats van uw broer zou innemen (ibid.). Het is echter vreemd dat u stelt dat er voor 1 januari geen problemen waren en dat u pas toen voor het eerst persoonlijk door uw oom werd benaderd, terwijl u daarvoor ook had aangegeven dat u meerdere keren met de dood werd bedreigd door uw oom (zie CGVS, p. 16).

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u op eenduidigere en meer coherente wijze verklaringen kan afleggen over wanneer en hoe vaak uw oom u precies persoonlijk benaderde om u te rekruteren. Het feit dat u dit niet kan, ondermijnt verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Voorts wordt opgemerkt dat u zeer vaag blijft over de rekruteringspogingen van uw oom. Gevraagd welke rol uw oom speelde bij Al-Shabaab, stelt u dat hij degene was die over het aanwerven van de jongeren ging (zie CGVS, p. 14). Gevraagd waar hij die jongeren dan vooral rekruteerde, stelt u echter dat u dit niet weet (ibid.). Gevraagd hoe hij die jongeren rekruteerde, stelt u dat hij bij die persoon die hij wilde rekruteren langs ging en die persoon aanmoedigde (ibid.). Vervolgens gevraagd hoe dat aanmoedigen dan precies verliep, stelt u louter dat hij vertelde dat ze moesten samenwerken omdat het daar goed was. Gevraagd wat hij nog zei, stelt u dat dit alles was (ibid.). Toen u vervolgens gevraagd werd om uw persoonlijke gesprekken met uw oom te beschrijven, stelt u dat hij u aanmoedigde om samen te werken en dat hij u naar de provincies zou sturen (ibid.). Gevraagd welke provincies, stelt u dat hij ze nog niet noemde en later zou beslissen (ibid.).

Aangezien uw oom u en uw broer probeerde te rekruteren is het vreemd dat u niet uitgebreider en gedetailleerder kunt vertellen over zijn rekruteringspogingen. Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u geen enkele jongere kent die op deze manier door uw oom werd gerekruteerd (ibid.).

Inzake uw verklaringen met betrekking tot de beschieting van uw broer en de moord op uw vader wordt ten eerste opgemerkt dat het vreemd is dat u geen enkel document neerlegt ter staving van deze elementen. Nochtans bent u drie dagen na de moord op uw vader, op 19 januari 2019, klacht gaan neerleggen bij de politie (zie CGVS, p. 18). Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte blijkt van de precieze doodsoorzaak van uw vader. Hiernaar gevraagd, stelt u enkel dat hij in zijn garage werd vermoord en dat u niet aanwezig was (zie CGVS, p. 17). Hierop gevraagd of u dan niet weet hoe uw vader werd vermoord, stelt u dat u het niet weet (ibid.). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten hoe uw vader precies werd gedood, ook al was u niet aanwezig. Zeker aangezien u hierover een afspraak had met de politie kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u hier beter van op de hoogte zou zijn.

Wat betreft de verwonding van uw broer wordt nog opgemerkt dat het vreemd is dat u hebt nagelaten om dit element te vermelden toen u bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te schetsen van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 18.02.2020, punt 3.5).

Op basis van al het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een oom hebt die bij Al-Shabaab is aangesloten en die uw broer heeft verwond, uw vader heeft gedood en u wil rekruteren voor zijn groepering.

Bovendien wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op waar en in welke omstandigheden uw familiaal netwerk zich bevindt. Zo gaf u bij de DVZ aan dat uw moeder en uw zussen zich op het moment van het interview, in Mogadishu bevonden (zie verklaring DVZ dd. 22.11.2019, punten 13 en 17). Voor het CGVS verklaart u echter dat uw moeder op 5 mei 2019, de dag waarop u zelf ook Mogadishu verliet, de hoofdstad heeft verlaten en dat zij samen met uw zussen naar een voor u niet nader bekende plaats in de provincies is gegaan (zie CGVS, p. 4 en 6). U hebt er geen idee van waar zij zich op dit moment bevinden aangezien u met niemand in Somalië op heden nog contact hebt (zie CGVS, p. 5). Evenmin stelt u te weten waar zij zich bevond tussen 16 januari en 5 mei 2019, toen u na de dood zelf was ondergedoken op verschillende plaatsen in Mogadishu (zie CGVS, p. 8). Ook stelt u geen idee te hebben van hoe uw moeder momenteel in haar levensonderhoud en dat van uw zussen zou kunnen voorzien (zie CGVS, p. 8). Evenmin hebt u er een idee van hoeveel uw reis kostte en hoe uw oom, die op de markt werd, deze reis kon bekostigen (zie CGVS, p. 13). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u van al deze elementen beter op de hoogte bent. Het feit dat u dit niet bent, doet ernstig vermoeden dat u de werkelijke verblijfs- en levensomstandigheden van uw netwerk in Somalië tracht te verhullen voor de Belgische asielinstanties.

U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker verklaarde te behoren tot de Habr Gidr (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4), hetgeen een meerderheidsclan betreft in Somalië. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP